

И говоритъ краля-отъ господине:  
„А егиди Русанте кралица!  
Що те нужба тебе дотерало,  
Сжидзи ронишъ по бѣли образи?  
Аль доноси бисерни гердани?  
Аль износи ру'о копринено?“  
Говореше Русанта кралица:  
„А егиди крале господине!  
Не износиѣ бисерни гердани,  
Не износиѣ ру'о копринено;  
Туку е'о за деветъ години,  
Никако сме чедо не виделе,  
Та ни женско, крало, та ни мъшко.“  
И говоритъ краля господине:  
„Али си съ сама не узнала?  
Аль не гле'ашъ цървена долама?  
Кога дойде за мене невѣста,  
Долама край со край ти идеше,  
Ама сега край со край не идеть.“  
Малу време що си постоjala,  
Постигнала лудо мъшко дете.  
Го повила во кумашъ пелена,  
И го клала во злата леляйка,  
И го пови со сѣрмени повой,  
И го кладе во стреле дворе'и  
Въ стреле дворе'и на мраморъ плоча,  
Съ нога го люлятъ, съ уста му пейтъ:  
„Нани, нани лудо мъшко дете!  
Нани, нани, страдвало те татко!  
Нани, нани, жедвала те майка!“  
И ъ дочу Краля господине:  
„А егиди Русанта кралица!  
Защо кжлншъ лудо мъшко дете?“  
И си влезе въ шарена одаа,  
Си отключи шарена ковчега,  
Си изва'и платно бамбакерно,  
Го смолоса платно бамбакерно,  
И ъ зави Русанта кралица,  
Ѣ закопа въ земи до колена,  
Ѣ смолоса нейдзъ руса коса,